

FOAIE PAROHIALĂ AUGUST 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

SACRAMENTUL CĂSĂTORIEI (II)

Nașterea copiilor

Unirea dintre soț și soție imită Biserica și în privința fecundității. În unirea dintre Cristos și Biserica este vorba despre fecunditate spirituală (sporirea convertirilor); în căsătorie, fecunditatea este trupească. Așa cum Biserica naște copii din pântecul cristelniței, fecundată de Duhul Sfânt, tot așa, soțul și soția aduc pe lume copii. De aceea, în timpul ceremoniei, Biserica îl roagă pe Dumnezeu: „Să fie rodnici în copii, să fie părinți încercați în virtute; amândoi să-i vadă pe copiii copiilor lor și, ajungând la bătrânețea pe care și-o doresc, să aibă parte de viața fericită și de împărăția cerurilor.

Prin același Cristos, Domnul nostru”.

Dacă scopul ultim al unirii dintre bărbat și femeie nu este viața, atunci nu există decât o singură opțiune – și anume, moartea. Copilul este expresia fizică a fecundității lui Dumnezeu, în care Tatăl este sursa veșnicei nașteri a Fiului. Darul nașterii nu vine printr-o mișcare asemănătoare cu a animalelor, ci este un dar de sus. Nu vine de la fiarele câmpului, ci coboară din Rai, ca o reflectare a cuvintelor spuse de Tatăl Fiului: „Eu astăzi Te-am născut”.

Acest scop fundamental al căsătoriei aduce cuplul în relație cu Sfânta Treime, fiindcă dualitatea

soț-soție aduce pe lume copiii, al treilea termen al iubirii lor. Acest fapt reflectă însăși natura iubirii, care poate fi definită drept dăruire reciprocă, având ca rezultat recuperarea de sine. **Orice iubire presupune dăruire, căci fără dăruire nu există bunătate; fără dăruire totală de sine nu există iubire.** În căsătorie, iubirea este în primul rând o reciprocă dăruire de sine, pentru că bucuria cea mai mare a iubirii este să slujească.

o pregustare a Paradisului.

În spatele dorinței de a procrea stă dorința fiecărui om de a avea parte de veșnicie. Fiindcă nu poate face asta cu sine însuși, compensează continuându-și viața în altul. Neputința noastră de a ne exterioriza este depășită prin a da, cu ajutorul lui Dumnezeu, ceva nemuritor neamului omenesc. În felul acesta, părinții devin împreună-creatori cu Dumnezeu.

Dar dacă iubirea ar fi numai atât, s-ar auto-epuiza sau s-ar asemana cu o flacără ce îi consumă pe amândoi. Dăruirea reciprocă de sine implică, de asemenea, recuperarea de sine. Această dăruire reciprocă, asemenea iubirii dintre pământ și pom, devine rodnică într-o nouă iubire.

Este o reciprocă renunțare la sine, fiindcă soții își depășesc propria neputință luând de la celălalt ceea ce le lipsește. **Este o recuperare de sine fiindcă aduc pe lume nu suma personalității lor, ci o nouă viață, care face din ei o trinitate pământească. Iubirea care caută mereu să dăruiască este imaginea Trinității pe pământ; prin urmare,**

Fără a reflecta la componenta sexuală, acest sacrament consideră zămislirea și nașterea copiilor ca pe o reflectare a eternei generări a Fiului în sânul Tatălui. Iar conform formulării Sfântului Toma de Aquino: *„Dacă cineva împlinește actul conjugal fie în virtutea dreptății, ca datorie față de partener, fie în virtutea religiei, pentru a procrea spre slava lui Dumnezeu, acest act este vrednic de laudă și de răsplată”*.

După cum sacramentul vede în tatăl familiei o imagine a paternității divine, tot astfel, în maternitate există o legătură cu Euharistia. Mama îi spune copilului: „Așa cum eu trăiesc datorită lui Cristos, tu vei trăi datorită

mie”. Așa cum, sub chipul pâinii, Cristos hrănește zi de zi sufletul creștinului, tot așa, picătură cu picătură, mama îl hrănește pe copil. Așa cum Euharistia îi dă omului nemurirea, această „euharistie” a maternității asigură viața trupească în temporalitate. Îngerul pus la poarta Raiului pentru a-l împiedica pe om să mănânce din pomul vieții își bagă acum sabia în teacă. Viața intră în viață. **La sân este o comuniune de viață omenească, iar la altar este Comuniunea cu viața divină.**

Când Fiul lui Dumnezeu s-a „căsătorit” cu omenirea și a devenit Copil, importanța fecundității a căpătat o semnificație cu totul nouă. Accentul se mută într-un fel nemaivăzut până atunci în istorie. Înainte de Întrupare, ordinea era tatăl-mama-copilul. Acum, ordinea s-a răsturnat: copilul-mama-tatăl.

Secole la rând, oamenii și-au ridicat ochii spre cer spunând: „Acolo este Dumnezeu”. Dar când Mama l-a ținut în brațe pe Copil,

putem spune cu adevărat că Ea a privit spre Rai în jos. Dumnezeu era acolo, în țărâna vieții omenești. Iar la obiecția că Maria nu a avut decât un singur Copil, trebuie să insistăm că a avut un singur Copil după trup, însă a avut mulți alții în duh, fiindcă Domnul i-a spus când stătea lângă Cruce „iată fiul tău” (Ioan 19,26), referindu-se la Ioan. Însă Ioan, nefiind numit, reprezintă omenirea întreagă. În acea clipă, **Ea a devenit, prin decizie divină, Mama tuturor celor răscumparați și Patroana Sfântă a tuturor mamelor.**

La bine și la greu

Din cauza slăbiciunii omenești, se poate întâmpla ca, în ciuda strădaniilor iubirii, să nu se ajungă la o unire a minții și a trupului; însă acest lucru nu dă dreptul părții nemulțumite să încheie o nouă căsătorie. *„Prin urmare, ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă!”* (Matei 19,6).

Când iubirea omenească și cea sexuală nu mai funcționează, există întotdeauna iubirea creștină, care intervine pentru a afirma că cealaltă persoană trebuie considerată ca *dar* al lui Dumnezeu.

Darurile dumnezeiești, cele mai multe, sunt dulci, unele însă sunt amare. Indiferent că este dulce sau amar, partenerul rămâne un dar de la Dumnezeu pentru care trebuie să ne jertfim. **Iubirea egoistă caută să scape de povara celuilalt, pur și simplu pentru că este o povară. Iubirea creștină ia asupra sa povara, ascultând de această poruncă: „Purtați-vă unii altora povara și astfel veți împlini legea lui Cristos!”** (Galateni 6,2).

Ceea ce este boala pentru un individ, căsătoria nefericită este pentru un cuplu – anume o încercare trimisă de Dumnezeu pentru desăvârșirea lor spirituală. Dacă soțul ar fi bolnav de pneumonie, soția nu l-ar părăsi. Tot așa, dacă soțul nu îi este credincios sau se poartă rău, soția nu îl va părăsi pentru a se recăsători. Acceptarea acestei încercări nu înseamnă o condamnare la moarte. Soldatul nu este condamnat la moarte când depune jurământul de fidelitate față de țară, însă recunoaște că este gata mai degrabă să înfrunte moartea decât să-și piardă onoarea. A fi răniți pentru țara pe care o iubim este ceva nobil; însă a fi răniți din dragoste față de Dumnezeu este și mai nobil.

Așa cum între soț și soție există o transmitere de forțe vitale, tot astfel poate exista și o transmitere de forțe spirituale: „*Căci soțul necredincios este sfințit prin soția credincioasă, iar soția necredincioasă este sfințită prin soțul credincios*” (1Corinteni 7,14). **Pentru spirit, ispășirea pentru păcatele celui alt constituie ceea ce transfuzia de sânge este pentru corp. În locul separării, atunci când apar încercări, soluția creștină este purtarea crucii în scopul sfințirii celui alt.** Soția îl poate salva pe soț și soțul pe soție, așa cum Cristos S-a dat pe Sine pentru Mireasa Lui, Biserica. Așa cum pielea de pe spate poate fi grefată pe fața pacientului, meritele unui soț se pot aplica celui alt. Comunicarea spirituală poate fi lipsită de satisfacția romantică a legăturii carnale, însă răsplata ei este veșnică.

În această situație, marea

diferență între un păgân și un creștin este că acesta din urmă acceptă suferința, ba chiar spune despre ea că vine din mâinile Răstignitului; însă necredinciosul nu găsește suferinței locul în univers, fiindcă ea contravine egoismului său, îi șterge iubirea de plăceri, iar în el dă naștere infernului. **Crucea creștinului este în afara lui și de aceea poate fi purtată; însă dubla cruce a celui necredincios este de nesuportat.**

Iubirea creștină nu doar că face suportabilă suferința, o face chiar dulce. Fiul lui Dumnezeu S-a lăsat răstignit, dar Crucea nu L-a învins, pentru că ea venea din afară: „A pățimit sub Pontiu Pilat”. Tot așa, creștinul, văzând că Nevinovăția nu a refuzat Crucea, înțelege că, într-un fel sau altul, ea face parte din viața lui. **Fiindcă iubirea conjugală este umbra lăsată pe pământ de Iubirea lui Cristos pentru Biserica Sa, ea trebuie să reflecte caracterul mântuitor al lui Cristos. Așa cum Cristos S-a dat pe Sine pentru Mireasa Lui, vor exista soții și soți care să se dea pe ei înșiși „pe Golgota”, pentru binele celui alt.**

Așa cum în viața spirituală există „noaptea întunecată a sufletului”, în căsnicie există noaptea întunecată a trupului. Extazul nu durează. În perioada romantică, accentul cade pe caracterul durabil al iubirii. Mai târziu, creștinul își dă seama că în căsătorie nu este vorba de două persoane orientate fiecare către celălalt, ci sunt doi care merg împreună către un scop, care este dincolo de ei.

(Cateheză prelucrată după: *Cartea sacramentelor; Cele șapte Taine ale Bisericii*, a Arhiepiscopului Fulton J. Sheen)

Pr. paroh Mihai Mărtinaș